

Arrest

nr. 157 635 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

- In zake:
1. X -
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
 2. X
Als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en van de beslissing van 13 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwt op 21 april 2003 met een Belgische man A. A.

1.2. In het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot wordt verzoekster op 15 februari 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 22 november 2005 scheidden zij uit de echt.

1.3. Op 16 maart 2007 huwt verzoekster met een Marokkaanse man, *in casu* tweede verzoeker die in onderhavige vordering enkel optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

1.4. Verzoekster verwerft een recht op vestiging in het Rijk en wordt op 9 december 2008 in het bezit gesteld van een C-kaart.

1.5. Bij vonnis van 17 januari 2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt het eerste huwelijk van verzoekster vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bevestigd door het arrest van 12 maart 2015 van het Hof van Beroep te Gent.

1.6. Op 13 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen een beslissing tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 22 juli 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“E.M.B. (...) nationaliteit: Marokko

(...)

en haar minderjarige kinderen M.S. (...), M.H. (...) en M.M. (...) allen onderdaan van Marokko.

Mevrouw. Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenoot A.A. met wie ze huwde op 21.04.2003. Zij diende op 09.01.04 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd goedgekeurd op 05.07.04. Zij diende een aanvraag vestiging in op 16.09.04 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op dezelfde dag. Zij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 15.02.05. Deze werd omgezet naar een elektronische C-kaart op 09.12.08. Zij is in België bevallen van haar drie kinderen M.S., M.H. en M.M. Zij werden bij geboorte ingeschreven in het bevolkingsregister zoals hun moeder en volgen dus haar administratieve situatie.

Op 12.03.2015 heeft het Hof van beroep te Gent (ref 2013/AR/1102) het vonnis bevestigd van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 17.01.13 (ref AR 12/633/A) waardoor het huwelijk tussen E.M. en A. vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen dat uit het hare voortvloeit.”

1.7. Op 13 april 2015 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw :

naam: E.M.

voornaam: B.

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 21 augustus 2015

M.S. (...), M.H. (...) en M.M. (...) allen onderdaan van Marokko.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene en haar minderjarige kinderen is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13.04.2015.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Bij arrest van het Hof van beroep te Gent van 12.03.2015 (ref 2013/AR/1102) werd betrokkenes huwelijk met A.A. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat

« L'art. 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (RvSt, arrest n° 81.931 dd 27.07.1999)

En dat :

« Le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. ». (RvSt arrest n° 101.547 dd 06.12.2001)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

In casu is het niet betwistbaar dat verzoekende partij op het Belgisch grondgebied een familie- en privéleven heeft.

Zoals in het schrijven van 22.04.2015 uitvoerig uiteengezet werd heeft Mevrouw E.M. in België drie zussen, waarvan twee Belg zijn, alsook drie neven met wie ze nauw verwant is (zie bijlage 14-18 van stuk 3).

Zij verblijft overigens in België sinds 13.08.2004, dit is sinds 11 jaar, en heeft er sinds al die jaren talrijke duurzame sociale bindingen ontwikkeld.

Zij is perfect geïntegreerd, spreekt zowel Frans als Nederlands (ze woont en werkt in Aalst in een bakkerij), heeft opleidingen gevolgd en werkt voltijds in het kader van een arbeidscontract voor onbepaalde duur, al heeft ze drie jonge kinderen (zie stuk 3 en de diverse bijlagen).

De kinderen van verzoekster, minderjarig, zijn allen in Aalst geboren waar zij ook naar school gaan en hun vriendjes hebben. België is hun referentiewereld. Zij hebben geen enkele band met hun land van oorsprong dat hen totaal vreemd is (zie stuk 3 en bijlagen).

Tegenpartij kan niet betwisten dat zij op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissingen op de hoogte was dat het centrum van de belangen van de verzoekende partij manifest in België gevestigd is, ten minste gelet op het zeer langdurig verblijf, de geboorte en scholing van drie kinderen in België en de aanwezigheid van naaste familie, van Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissingen vormen zonder twijfel een inmenging in het recht van verzoekende partij op respect van haar familie- en privéleven dat zeer zware consequenties heeft.

Verzoekende partij zou van haar Belgische familie gescheiden zijn. Zowel Mevrouw E.M., die sinds 11 jaren in België leeft en werkt, als de kindjes die in België geboren zijn en in het Nederlands naar school gaan, zouden totaal onworteld zijn. De kleine M. lijdt aan een chronische ziekte en moet, naast een zware medicamenteuze behandeling, nauw opgevolgd worden door de pediatrie dienst van het Onze-Lieve-Vrouweziekenhuis te Aalst, die duidelijk aangewezen heeft dat haar behandeling voor onbepaalde tijd en zonder enige onderbreking voortgezet moet worden (zie stuk 3 en bijlagen).

Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Ten eerste dient te worden opgeworpen dat de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en verblijf op geen enkele wettelijke bepaling berust, zoals in het eerste onderdeel van huidig verzoekschrift reeds uiteengezet werd.

Zelfs al heeft het EHRM inzake immigratie er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven, dient de overheid veder toch te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel van de inmenging in het familie- en privéleven van de vreemdeling en de ernst van de inbreuk.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het privéleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balance-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, arrest n° 107.624) en dat de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 28.10.2011, arrest n°69.388).

In casu is het evident dat de bestreden beslissingen geen juist evenwicht eerbiedigen tussen de belangen van verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar privé- en familielevens enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De beslissingen zijn overigens zeer kort gemotiveerd door enkel en alleen te verwijzen naar de vernietiging van het eerste huwelijk van Mevrouw E.M. als zijnde een schijnhuwelijk. Geen woord wordt gerept over het familie- en privéleven van verzoekende partij of over de bijzondere situatie van de kinderen waarvan België de enige referentie is.

De beslissingen zijn helemaal gestereotypeerd en totaal gebrekkig gemotiveerd. Tegenpartij is alles behalve zorgvuldig tewerk gegaan en dit terwijl de gevolgen van de beslissingen uiterst dramatisch zijn voor verzoekende partij. Uit de bestreden akte blijkt duidelijk dat de zaak niet nauw onderzocht werd en dat er geen enkele concrete belangenafweging en proportionele toets werd gemaakt alvorens een dergelijke ingrijpende beslissing te nemen. De door de overheid gemaakte keuze heeft een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg.

Uw Raad heeft in een recent arrest n°124 698 dd 26.05.2014 betreffende een identieke situatie – intrekking van een C-kaart en het verblijfsrecht ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk dat aanleiding gegeven heeft tot de vestiging – de bestreden beslissing vernietigd omwille van een schending van artikel 8 EVRM :

« Étant donné que la première décision attaquée est une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'État belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence.

En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la « nécessité » de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché.

Cela implique que cette ingérence doit être examinée, non sous le seul angle de l'immigration et du séjour, mais également qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie privée (en ce sens : Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays-Bas, § 28-29).

Quant au but poursuivi, force est de rappeler qu'il ne s'agissait pas en l'occurrence d'un étranger sollicitant pour la première fois son admission en Belgique, mais d'une personne qui y résidait légalement depuis près de 8 ans et y avait des attaches économiques. Quant à l'ampleur de l'atteinte, il ressort de la motivation même des décisions attaquées que celles-ci visent à une interruption de l'activité professionnelle exercée par le requérant en Belgique, à tout le moins temporaire.

Or, il s'impose de constater qu'en l'espèce, la partie défenderesse n'a pas manifesté le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé, à savoir la sanction de la fraude déterminante commise par le premier requérant en vue de se voir reconnaître un droit de séjour en Belgique, et la gravité de l'atteinte à son droit au respect de la vie privée établie en Belgique.

En effet, ni la motivation de la première décision attaquée, ni le dossier administratif ne permet de vérifier si, dans la situation particulière du premier requérant, un juste équilibre a été assuré entre les intérêts en jeu, et, partant, la raison pour laquelle la partie défenderesse estime que les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et que la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique » (zie ook RvV, arrest n°90 511, 26.10.2012 ;

Hetzelfde besluit dringt zich op in casu.

Tegenpartij begaat zonder twijfel een manifeste beoordelingsfout en schendt de in het middel aangevoerde wetbepalingen en beginselen waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot wat verzoekster wenst te laten uitschijnen, vereist artikel 8 EVRM niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie: RvV, 3 april 2009, nr. 25.613; RvV, 28 maart 2012, nr. 78 203)

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Inzake het gezinsleven van verzoekster, dient niet alleen te worden opgemerkt dat in haar beslissing wordt vermeld dat de minderjarige kinderen haar administratieve situatie volgen, doch ook dat uit het administratief dossier blijkt dat ook het verblijfsrecht van haar huidige echtgenoot werd ingetrokken en ook hij bevolen wordt het grondgebied te verlate. De thans bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden.

Daargelaten of er in hoofde van verzoekster sprake is van een familie- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, daar verzoekster zich inzake haar familieleden beperkt tot een ongestaafde bewering als zouden zij nauw verwant zijn, dient te worden opgemerkt dat zij met haar betoog kennelijk voorbij gaat aan het feit dat er in haren hoofde geen sprake is van een beëindiging van een voortgezet legaal verblijf. De vernietiging van haar eerste huwelijk omwille van het feit dat het om een schijnhuwelijk ging met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel heeft terugwerkende kracht. Bijgevolg, was het verblijfsrecht waarop verzoekster zich tracht te beroepen vanaf zijn ontstaan aangetast door bedrog of fraude zodat het in wezen geenszins als rechtmatig kan worden beschouwd en er geen sprake is van de beëindiging van een voortgezet legaal verblijf maar wel van een eerste toelating.

Voor zoveel als nodig, kan ter zake verwezen worden naar het arrest van 31 juli 2015 (nr. 150.279) van de Raad waarin als volgt werd geoordeeld:

“Wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad allereerst dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het recht op verblijf waarop verzoeker aanspraak maakte dient te worden ingetrokken, nu is komen vast te staan dat het recht op verblijf werd verkregen op grond van een huwelijk met een Belgische onderdaan waarvan is komen vast te staan dat het een schijnhuwelijk betrof en waarbij de bevoegde burgerlijke rechter vaststelde dat verzoeker enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde. Aldus is de rechtsbasis van het verblijfsrecht verdwenen en is komen vast te staan dat dit verblijfsrecht is verkregen op frauduleuze wijze. Verzoeker was aldus op geen enkel ogenblik echtgenoot van de Belgische onderdaan in functie waarvan hij een verblijfsrecht verwierf. In zoverre verzoeker aldus betoogt dat in casu de bestreden beslissing een beëindiging van een voortgezet (legaal) verblijf betreft, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat het verblijfsrecht vanaf zijn ontstaan is aangetast door bedrog of fraude en in wezen op geen enkel ogenblik als rechtmatig kan worden beschouwd. De Raad herhaalt dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend noch op de gevolgen van dit huwelijk, waaronder zijn verblijfsrecht. Dit verblijfsrecht dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ staat er aan in de weg dat het bedrog de dader voordeel verschaft (Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N). Verzoeker kan aldus geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de thans bestreden beslissing een weigering van een voortgezet (legaal) verblijf betreft en op deze grond als een inmenging in het ingeroepen privé-, gezins- of familieleven dient te worden beschouwd. Aldus blijkt ook niet dat hij dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende de uitzetting van gevestigde vreemdelingen. Het kan ten overvloede ook niet ernstig worden betwist dat de thans bestreden beslissing één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

(...)

Verzoeker beroept zich verder op een door hem in België opgebouwd privéleven. Hij wijst op een lange verblijfsduur en op een integratie in België en op het gegeven dat hij hier een zaak heeft. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat wanneer het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratie-controle er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Het EHRM oordeelde ook reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat in casu dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld. In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker slechts in België kon verblijven ingevolge het door hem gepleegde bedrog en dat hij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw dat werd vernietigd wegens schijnhuwelijk. Verzoekers privéleven waar hij zich thans op beroept, spruit grotendeels voort uit de fraude die hij zelf heeft begaan teneinde een verblijfsrecht in België te bekomen. In dit licht maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de Belgische overheid zijn voorgehouden privéleven in België zou moeten honoreren. Verzoeker wist, of diende te weten, dat zijn verblijfsrecht in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als

onbestaande diende te worden beschouwd. Nu verzoeker zelf aangeeft reeds ruim dertig jaar te zijn geweest toen hij naar België kwam, kan ook worden aangenomen dat hij het grootste deel van zijn leven doorbracht in zijn land van herkomst en dat hij er nog banden mee heeft. Er liggen alvast geen concrete indicaties voor dat dit niet langer het geval zou zijn. Aldus blijkt ook niet dat verzoeker zijn privé- en professionele leven niet kan verderzetten in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen juist evenwicht zou zijn bewaakt, rekening houdende met de ernst van de door hem begane fraude.” (RvV, 31 juli 2015, nr. 150.279)

Verzoekster, die het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, toont niet aan dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgehouden familie- en privéleven in het land van herkomst of elders, zodat een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om haar op het grondgebied te gedogen.

Bovendien, heeft de thans bestreden beslissing als dusdanig slechts een tijdelijke verwijdering tot gevolg.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden familieleven en privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren om een visum te krijgen vanaf het ogenblik dat er een huwelijksdatum is vastgesteld.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.”

2.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

2.4. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen, omwille van de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*', betrekking hebben op een situatie van weigering van voortgezet verblijf dan wel betrekking hebben op een situatie van toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de Staat krachtens artikel 8 EVRM, niet nauwkeurig kan worden gedefinieerd. Het onderscheid tussen deze twee situaties is in wezen ook niet relevant daar de toepasselijke principes immers vergelijkbaar zijn.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135; EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In beide gevallen dient de Staat een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide hypothesen geniet de Staat een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt voorgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen het algemeen belang, in het bijzonder elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70.).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Dit hoger belang van het kind maakt tevens integraal deel uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 2738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van de gezinsbanden (éénheid van het gezin) en (ii) de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn) (EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang van hun culturele, sociale en linguïstische banden met het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle en a./Nederland, § 44; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 55-61). Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66, EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

2.5. Het schijnhuwelijk waarvan sprake wordt niet betwist. Wat ook niet wordt betwist is het gegeven dat verzoekster sedert 13 augustus 2004 in België verblijft en een aantal elementen voorlegt waaruit blijkt dat zij op het Belgische grondgebied een privéleven heeft ontwikkeld. Evenmin wordt betwist dat de drie minderjarige kinderen in België zijn geboren, steeds op het Belgische grondgebied hebben verbleven, in het Nederlands naar school gaan en hier banden zijn aangegaan zodat ook zij in België een privéleven hebben ontwikkeld. Tenslotte wordt ook niet betwist dat een van de minderjarige kinderen aan een chronische ziekte lijdt en een zware medicamenteuze behandeling behoeft.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de concrete feitelijke situatie van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen en hun belangen, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd.

De verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad, doch hierbij moet worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwaarde kent en dat elk dossier individueel moet worden beoordeeld. Met haar verwijzing naar een arrest van de Raad, benadrukt de verwerende partij in wezen dat de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" en dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt zodat verzoekster zich niet langer kan beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk.

De Raad wijst erop dat het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens *fraude ab initio* komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "*Fraus omnia corrumpit*: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit* in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.).

De toepassing van het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf, de integratie, tewerkstelling van verzoekster en haar andere banden met België, die wezenlijke bestanddelen vormen van haar privéleven, noch de belangen van de kinderen, die in België zijn geboren en hier naar school gaan, uitschakelen of doen vervallen. In die optiek kan de verwerende partij zich niet vergenoegen met de algemene verwijzing naar het gehanteerde adagium.

Immers, zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van alle concrete omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element - dat valt niet te ontkennen - maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op de privéleven van verzoekster en de belangen van de betrokken minderjarige kinderen, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissingen noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekster en de belangen van de betrokken minderjarige kinderen, zodat niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangafweging tot dewelke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De verdere argumenten van de verwerende partij, die neerkomen op een *a posteriori* motivering, doen daaraan geen afbreuk. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. De overige middelonderdelen en middelen behoeven geen verdere bespreking.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015 tot intrekking van het recht tot vestiging in het Rijk en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES